

"Αφορά τον οριστικό καθορισμό της εύλογης αμοιβής για τη δημόσια εκτέλεση ηχογραφημένης μουσικής σε αλυσίδα σούπερ μάρκετ. Πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της εναγομένης, ιδιοκτήτριας αλυσίδας σούπερ μάρκετ, της εταιρίας που παρέχει λίστα μουσικής και διαφημιστικές υπηρεσίες. Οριστικός Καθορισμός ενιαίας εύλογης αμοιβής. Σε περίπτωση διαφωνίας, καθορίζεται προσωρινά από το μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και οριστικά κατά τη διαδικασία των Περιουσιακών Διαφορών. Συγγενικά δικαιώματα ηχογραφημένης μουσικής. Μόνον ΟΣΔ νομίμως λειτουργών στην Ελληνική Επικράτεια δύναται να διαχειρίζεται και να εισπράττει τα συγγενικά δικαιώματα του αρ. 49 Ν. 2121/1993. Υποχρεωτική Συλλογική Διαχείριση συγγενικών δικαιωμάτων. Το δικαίωμα του αρ. 49 Ν. 2121/1993 είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσής του στον ΟΣΔ. Δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων σε σούπερ μάρκετ. Απορριπτέος ο ισχυρισμός περί μη υποχρέωσης καταβολής λόγω χρήσης αδημοσίευτων, πρωτότυπων μουσικών έργων και συνδρομής σε πλατφόρμες "DEVA" και "ICONCONTACT" καθώς αυτές αφενός δεν αποτελούν Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης και αφετέρου ο ενάγων είναι ο μόνος που δικαιούται την είσπραξη εύλογης αμοιβής του αρθρ. 49 παρ. 1 ν.2121/1993 για συγγενικά δικαιώματα, ως Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης. Ένταση περί καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος 281 ΑΚ. Μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου δεν αρκεί για να καταστήσει την μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματος. Παραγραφή. Ενοχική αξίωση που υπόκειται στη συνήθη 20ετή παραγραφή του αρ. 249 ΑΚ. Δέχεται την αγωγή. Απορρίπτει την πρόσθετη παρέμβαση".

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ-ΤΜΗΜΑ ΑΜΟΙΒΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

192 /2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή |

Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 18 Φεβρουαρίου 2025, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α. ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ-ΚΑΘ' ΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Λαζ. Σώχου αριθμ. 4, και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο διά του πληρεξούσιου δικηγόρου της,

(ΑΜ ΔΣΑ) και δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της,

(ΑΜ ΔΣΑ), οι οποίοι κατέθεσαν προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ-ΥΠΕΡ ΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Της εταιρείας με την επωνυμία

που
εδρεύει στον _____ επί της οδού _____ όπως νομίμως
εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της,
Ι. _____ (ΑΜ ΔΣΣερρών _____), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις
και στην εκμετάλλευση της οποίας εταιρείας ανήκουν επιχειρήσεις καταστημάτων
σούπερ μάρκετ:

1.η επιχείρηση με διακριτικό τίτλο _____ που βρίσκεται στο _____ του
νομού _____ επί της οδού _____

2.

3

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10

11.

12.

13.

14.

Mallon 

2 ο φύλλο της υπ' αρ. 199 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

32.

33

34

35

36.

37.

38

39.

40

41.

42.

43.

44.

45.

46.



3ο φύλλο της υπ' αρ. 192 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

47.

48.

49.

50.

51.

52.

53.

54.

55.

56.

57.

58.

59.

60.

61.

62.

63.

64.

65.

66.

67.

68.

69.

70.

71.

72.

73.

74.

75.

76.

77.

78.

Hallen 

4ο φύλλο της υπ' αρ. 192 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

79

80

81.

82.

83.

84.

85.

86.

87.

88.

89.

90.

91.

92.

93.

94.

95.

96.

97.

98.

99.

100.

101.

102.

103

104

105.

106

107

108

109.

110.

Milton → 

111.

112.

113.

114.

115.

116.

117.

118

119

120

121.

122.

123

124.

125

126.

127.

128

129.

130.

131

132.

133.

134.

135.

136.

137.

138

139.

140.

141.

142.

Mallon 

143.

144.

145.

146

147.

148.

149.

150

151.

152.

153.

154.

155

156

157.

Β. ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: Ιδιωτικής κεφαλαιουχικής εταιρείας με την επωνυμία που εδρεύει στην

Το φύλλο της υπ' αρ. 192 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λπ., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ. 1 και 3 ν. 2121/1993). Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες, διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 3 του ν. 4481/2017 ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, ενώ «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή

συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. Ως «χρήστης», σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, νοείται κάθε πρόσωπο ή οντότητα που εκτελεί πράξεις που υπόκεινται στην άδεια των δικαιούχων, στην αμοιβή των δικαιούχων ή στην καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους και το οποίο δεν ενεργεί υπό την ιδιότητα του καταναλωτή. Επίσης, το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορούν να συνιστούν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, στον οποίο αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία, ιδίως, να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια, να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, 2. Για τη χορήγηση της άδειας λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του παρόντος νόμου για τη συλλογική διαχείριση». Επιπλέον, κατά το άρθρο 7 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017, «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή

εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης, νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 7 του ν. 4481/2017, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και του άρθρου 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του ν. 2054/1992) «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί, αντίστοιχοι, δικαιούχοι, για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης,

χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού»-καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων», τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/93, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να

απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Περαιτέρω το άρθρο 22 παρ. 1-7 του ν. 4481/2017 προβλέπει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι χρήστες διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών χρήσης των δικαιωμάτων με καλή πίστη και στο πλαίσιο αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 του ν. 2121/1993. 3. Οι όροι χορήγησης αδειών χρήσης βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία (3) έτη. 4. Για τη χορήγηση άδειας οι χρήστες υποβάλλουν σχετικό αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αναφέροντας μεταξύ άλλων τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτόν. Μετά τη λήψη όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει λόγος άρνησης, τον οποίο γνωστοποιεί με ειδική αιτιολογία εγγράφως στον χρήστη και κοινοποιεί στον ΟΠΕ. 5. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν τη δυνατότητα στους χρήστες να επικοινωνούν με αυτούς με ηλεκτρονικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας να υποβάλλουν αναφορές σε σχέση με τη χρήση άδειας. 6. Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε

χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει. 7. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παρ. 6». Ακολούθως, με το άρθρο 54 παρ. 6 του ν. 4481/2017 καταργήθηκαν οι διατάξεις του τέταρτου και πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, με τις οποίες προβλέπονταν, ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονταν από το καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 12 επ. ΚΠολΔ κατά την τακτική διαδικασία. Επίσης, με την επιφύλαξη της παραγράφου 12 του άρθρου 53 και της παραγράφου 15 του ανωτέρω άρθρου, καταργούνται τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993 και η παρ. 3 του άρθρου 72 του ν. 2121/1993. Συνακόλουθα, μετά την κατάργηση του τέταρτου και του πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και την αποσπασματική υπαγωγή του περιεχομένου τους στο άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017 με τίτλο «Άδειες χρήσης, καθορισμός ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής» όλες οι προεκτεθείσες διαφορές, στα πλαίσια του οριστικού προσδιορισμού της αμοιβής και του ύψους της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, δικάζονται από το, κατά το άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017, αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, η οποία διαγράφει καθαρά το δικονομικό πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί ο δικαστικός αγώνας χωρίς να

προβλέπεται στη διάταξη αυτή, διάσπαση της αρμοδιότητας του και διαχωρισμό αντικειμένων της δίκης του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 με βάση περισσότερα συστήματα οριοθέτησης και κριτήρια προσδιορισμού και τον δικονομικό διαχωρισμό κοινών κατ' ουσίαν συμφερόντων του δικαιούχου. Περαιτέρω από τη γραμματική και συστηματική δε ερμηνεία του άρθρου 22 παρ. 1 ν. 4481/2017, δεν ιδρύεται υποχρέωση διαπραγμάτευσης του ύψους της εύλογης αμοιβής των παρ. 1 και 5 του άρθρου 49 ν. 2121/1993. Η παρ. 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, αντιβαλλόμενη προς την παρ. 6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη λόγω της νόμιμης άδειας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευομένου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων, ενώ στη δεύτερη, απλώς, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή. Σύμφωνα, δε, με το άρθρο 22 παρ. 6 εδαφ. β' του ν. 4481/2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών, εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθρ. 614 - 622). Όμοια ισχύουν και για εκείνον της εύλογης αμοιβής, όπως ρητά προβλέπει το άρθρο 22 παρ. 7 εδαφ. β' του ν. 2121/1993. Κατά τα λοιπά, η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις διαφορές που απορρέουν από το νόμο 2121/1993, ενώ όλες οι υπόλοιπες διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού δε της οριστικής αμοιβής εκδικάζονται κατ' εκείνη των περιουσιακών διαφορών. Έτσι, κατά την ως άνω διαδικασία δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνο οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με το ν. 4481/2017. Πλέον δε, κατά το εδαφ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, πρόκειται δηλαδή περί εξαιρετικής κατά την έννοια του άρθρου 17 ΚΠολΔ, αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων, ιδρυόμενης σε βάρος των Ειρηνοδικείων και των Πολυμελών Πρωτοδικείων. Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη, ως προς το ύψος της αμοιβής ή

και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δεδομένου, δε, ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθρο 49 παρ. 1 και 5 ν. 2121/1993). Αντιθέτως, αφορά στο έννομο συμφέρον των αιτούντων-εναγόντων. Περαιτέρω, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δεν υπέχει κατά νόμο, υποχρέωση διαπραγματεύσεως με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής, αλλά καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος (άρθρο 379 αναλόγως). Επομένως, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ. 6, αυτή της παρ. 7 άρθρ. 22 του ν. 4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση-αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα δε της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, π.χ. αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης ή αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (ΕφΑθ 2900/2024, Εφίωανν 56/2022, ΕφΠατρ 477/2021, ΕφΑθ 4419/212, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με την υπό κρίση αγωγή, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, για τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι, υπό την ιδιότητά της αυτή και έχοντας την προβλεπόμενη από το νόμο αποκλειστική αρμοδιότητα και υποχρέωση, μεταξύ άλλων, της είσπραξης, της δικαστικής διεκδίκησης και της διανομής της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών της, καθώς και των αλλοδαπών καλλιτεχνών, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας, που έχει καταρτίσει με τους

αναφερόμενους στην αγωγή αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, συνέταξε το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, για τη χρήση των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων από επιχειρήσεις, το οποίο γνωστοποίησε στο κοινό σύμφωνα με το άρθρο 56 του Ν 2121/1993. Ότι η εναγομένη, η οποία εκμεταλλεύεται επιχειρήσεις ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ, επιφάνειας μεσοσταθμικά από 201 τμ. έως 400 τμ. προέβαινε κατά τη διάρκεια λειτουργίας τους, κατά τα επίδικα έτη 2011 έως και 2020, μέσω των εγκατεστημένων σε αυτές συσκευών ήχου, σε δημόσια εκτέλεση των δειγματοληπτικά αναφερόμενων στην αγωγή έργων των μελών, που η ίδια η ενάγουσα εκπροσωπεί, σε αόριστο αριθμό προσώπων-πελατών τους. Ότι η χρήση αυτή είναι χρήσιμη για την επιχείρηση της εναγομένης και αποτελεί βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της. Ότι η εναγομένη παρά τις συνεχείς οχλήσεις της, αρνείται την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που δικαιούνται τα μέλη της ενάγουσας, βάσει του ως άνω δημοσιευμένου αμοιβολογίου, το οποίο προβλέπει ετήσια αμοιβή 200 ευρώ για επιχειρήσεις έκτασης έως 201-400 τ.μ., για έκαστο εκ των 157 καταστημάτων, ήτοι το συνολικό ποσό των $(200 \text{ €} \times 10 \text{ έτη} \times 157 \text{ καταστήματα}) = 314.000 \text{ ευρώ}$. Ότι, για-το λόγο αυτό, άσκησε σε βάρος της εναγομένης αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης ως άνω αμοιβής. Με βάση αυτό το ιστορικό, η ενάγουσα, κατά την προσήκουσα εκτίμηση του αγωγικού δικογράφου, ζητεί: α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της για την εν λόγω εκμετάλλευση από την εναγομένη του ρεπερτορίου της, όπως ακριβώς περιγράφεται στο ιστορικό της αγωγής της, δηλαδή την δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση, χρήση του έργου της στην πελατεία της εναγομένης καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας της, για έκαστη των 157 επιχειρήσεων με το διακριτικό τίτλο , για το χρονικό διάστημα των ετών 2011 έως και 2020, ήτοι το συνολικό ποσό των $(200 \text{ €} \times 10 \text{ έτη} \times 157 \text{ καταστήματα}) = 314.000 \text{ ευρώ}$, πλέον αναλογούντος ΦΠΑ, β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει το ποσό των 314.000 ευρώ, πλέον αναλογούντος ΦΠΑ, με βάσει τις διατάξεις των νόμων 2121/1993 και 4481/2017, επικουρικά κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, τόσο δε το κεφάλαιο, όσο και τον αναλογούντα ΦΠΑ, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της επίδοσης της αίτησης των ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής. Επίσης, ζητεί να υποχρεωθεί η εναγομένη να

προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα ανωτέρω έτη, προκειμένου εκείνη να προβεί στη διανομή και καταβολή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων, να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή, καθώς και να καταδικασθεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών της εξόδων. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 9, 16 αριθ. 7, 25 παρ. 2, 614 ΚΠολΔ, 22 παρ. 6 και 7 του ν. 4481/2017) για να δικάσει κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 ΚΠολΔ και 22 παρ. 6 και 7 του ν. 4481/2017), έχει δε τηρηθεί η διαδικασία περί ενημέρωσης για τη δυνατότητα επίλυσης της διαφοράς με διαμεσολάβηση σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 ν. 4640/2019 (βλ. το από 16-11-2023 σχετικό έγγραφο). Σημειώνεται ότι πρόκειται για αγωγή δικαστικού καθορισμού του ύψους της οριστικής εύλογης αμοιβής της ενάγουσας και υπάγεται κατά το άρθρο 22 παρ. 6 και 7 του ν. 4481/2017 στην εξαιρετική κατ' άρθρο 17 ΚΠολΔ υλική αρμοδιότητα του τοπικά αρμόδιου Μονομελούς Πρωτοδικείου, δικαζόμενη κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (ΜονΕφΘρακ 121/2022, ΜονΕφΑθ 286/2021, ΜονΕφΠειρ 351/2021, αδημ.). Περαιτέρω, η αγωγή είναι ορισμένη, καθώς διαλαμβάνει όλα τα αναγκαία σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 216 ΚΠολΔ στοιχεία, απορριπτομένου του ισχυρισμού περί αοριστίας της εναγομένης, αφού, ενόψει του απορρέοντος από τη διάταξη του άρθρου 7 Ν. 4481/2017 μαχητού τεκμηρίου, αρκεί για το ορισμένο της υπό κρίση αγωγής, η αναφορά ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπούν το σύνολο της κάθε κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, ημεδαπών ή αλλοδαπών και των έργων αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά τους, όπως ρητά αναφέρεται στην παραπάνω διάταξη, χωρίς να απαιτείται η εξαντλητική αναφορά αυτών, ούτε η διευκρίνιση κάθε επιμέρους σχέσης που τη συνδέει με κάθε δικαιούχο, (ΜΠρΠατρ 42/2024 (ασφ), ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, για την ενεργητική νομιμοποίηση του ενάγοντος οργανισμού αρκεί ο ισχυρισμός του ότι είναι αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός, που έχει συσταθεί νόμιμα και λειτουργεί στο πλαίσιο των διατάξεων του ν. 2121/1993 και λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού (ΜΠρΑθ 8573/2022, ΤΝΠ Quallex), το δε επικαλούμενο τεκμήριο του άρθρου 7 παρ. 1 ν.4481/2017 λειτουργεί όχι μόνο

αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά κατά τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, απορριπτόμενου του ισχυρισμού της εναγομένης περί έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης. Προσέτι, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η αγωγή ασκείται απαραδέκτως, διότι δεν προηγήθηκε στάδιο διαπραγματεύσεων μεταξύ των διαδίκων κρίνεται απορριπτέος ως νομικά αβάσιμος, δοθέντος ότι, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ. 6, αυτή της παρ. 7 άρθρ. 22 του ν. 4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση-αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα δε της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, πχ αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή τμηματικώς, ενώ περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό (ΕφΠειρ 351/2021, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΘες 2296/2023, αδημ.). Περαιτέρω, η υπό κρίση αγωγή είναι νόμιμη, ως προς την κύρια βάση της, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 287, 345, 346, ΑΚ, 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1, 2, 46 παρ. 3 εδ. β, 49 παρ. 1, 56 παρ. 1, 3 εδ. ε' και επόμενα του Ν. 2121/1993, 3, 5 παρ. 1,2, 7 παρ. 1,2 και 23 του Ν. 4481/2017, 2 έως 5, 7, 10 και 12 του Ν. 2054/1992 (με τον οποίο κυρώθηκε η Διεθνής Σύμβασης της Ρώμης), 176 επ., 907 και 908 ΚΠολΔ, πλην του σωρευόμενου αιτήματος να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα επίδικα έτη, που κρίνεται απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 24 του ν. 4481/2017, τούτη η υποχρέωση βαρύνει μόνο τους χρήστες, που έχουν συνάψει σύμβαση χρήσης με την ενάγουσα, αποτελούσα ουσιαστικά παρεπόμενη συμβατική υποχρέωση, η μη εκπλήρωση της οποίας παρέχει το δικαίωμα στην ενάγουσα να επιβάλει προσαύξηση επί της οφειλόμενης αμοιβής ή να καταγγείλει τη μεταξύ τους σύμβαση. Εξάλλου, ακόμα και σε περίπτωση που ήθελε θεωρηθεί ότι η ενάγουσα δικαιούται να αξιώσει την επίδειξη των ως άνω καταλόγων στο πλαίσιο του άρθρου 902 ΑΚ, το αίτημα κρίνεται απορριπτέο ως απαράδεκτο, λόγω αοριστίας, καθόσον αυτή ουδόλως επικαλείται ότι η εναγομένη έχει στην κατοχή της τα προς επίδειξη έγγραφα (ΜΠρΘεσσαλ 670/2023, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επίσης, απορριπτέο ως αόριστο

τυγχάνει το αίτημα περί τοκοφορίας από την επομένη της επίδοσης της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, δοθέντος ότι δεν προσδιορίζεται ο χρόνος επίδοσης της εν λόγω αίτησης, ενώ, απορριπτέο ως μη νόμιμο κρίνεται το παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης τόκων, κατά το μέρος που αφορά στον αναλογούντα στην εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α., από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής, αφού η αξίωση για καταβολή του αναλογούντος ΦΠΑ καθίσταται απαιτητή από την είσπραξη του τυχόν επιδικαζόμενου ποσού και την έκδοση του αντίστοιχου τιμολογίου, οπότε από εκείνο το σημείο κι έπειτα, εκκινεί η τοκοφορία (ΑΠ 535/2018, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΠειρ 435/2016, ΤΝΠ ΔΣΑ Ισοκράτης). Αντιθέτως, η αγωγή, κατά την επικουρική βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού, κρίνεται απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθόσον η από το άρθρο 904 του ΑΚ αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβουλητικής φύσης και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός εάν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα, στα οποία στηρίζεται η αγωγή από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, γεγονός που δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση, καθ' ότι η εν λόγω αγωγή στηρίζεται, ως προς την επικουρική της βάση, στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται και ως προς την κύρια βάση της (βλ. ΟΛΑΠ 22/2003, ΑΠ 477/2021, 1027/2021, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Πρέπει, επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το προσήκον για το αντικείμενο της τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το με αριθμό 769093620955 0818 0005 ηλεκτρονικό παράβολο σε συνδυασμό με την από 17-02-2025 απόδειξη πληρωμής της ALPHA BANK).

Από τη διάταξη του άρθρου 80 ΚΠολΔ προκύπτει ότι τρίτος μπορεί να ασκήσει σε εκκρεμή μεταξύ άλλων δίκη πρόσθετη παρέμβαση για την υποστήριξη κάποιου διαδίκου, μέχρι να εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση, συνεπώς, για πρώτη φορά και ενώπιον του Αρείου Πάγου, περιοριζόμενος σε μόνη την υποστήριξη ή αντίκρουση των λόγων της αναιρέσεως, εφόσον έχει έννομο συμφέρον. Ως τρίτος, κατά την έννοια της άνω διάταξης του άρθρου 80 ΚΠολΔ, νοείται εκείνος, ο οποίος δεν είχε προσλάβει την ιδιότητα του διαδίκου με οποιοδήποτε τρόπο στην αρχική δίκη ή σε στάδιο προηγούμενης δίκης επί της υποθέσεως, ενώ σύμφωνα με την ίδια διάταξη, σε συνδυασμό με εκείνη του

άρθρου 68 ΚΠολΔ, αναγκαίος όρος για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης είναι η ύπαρξη αμέσου εννόμου συμφέροντος στο πρόσωπο του παρεμβαίνοντος. Άμεσο έννομο συμφέρον για την άσκηση παρέμβασης υφίσταται, όταν με την πρόσθετη παρέμβαση μπορεί να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί η δημιουργία σε βάρος του νομικής υποχρέωσης, που, είτε απειλείται από τη δεσμευτικότητα και την εκτελεστότητα της αποφάσεως που θα εκδοθεί, είτε υπάρχει κίνδυνος προσβολής του από τις αντανακλαστικές συνέπειές της (Ολ 1/2023, ΟΛΑΠ 4/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με την υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση, η προσθέτως παρεμβαίνουσα ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρεία με την επωνυμία [] ισχυρίζεται ότι συνεργάζεται με την εναγομένη, ήδη από τις 1-1-2017, αναφορικά με την παροχή διαφημιστικών υπηρεσιών, περιλαμβανομένης και της δημόσιας εκτέλεσης του μουσικού προγράμματος για τα υποκαταστήματά της. Ότι η εν λόγω μουσική, που παρέχει η προσθέτως παρεμβαίνουσα είναι πρωτότυπη, αδημοσίευτη και παραχθείσα από χειριστές ειδικού προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, η δε παροχή περιλαμβάνεται στο πλαίσιο των εν γένει διαφημιστικών υπηρεσιών. Ότι περαιτέρω, δεν αποτελεί μέλος του οργανισμού της ενάγουσας ούτε παρείχε σ' αυτήν τυχόν εξουσία εκπροσώπησης. Ότι τυχόν ευδοκίμηση της αγωγής, επιφέρει βλάβη της αξίας των παρεχόμενων υπηρεσιών καθώς, η παρεχόμενη υπηρεσία έχει κοστολογηθεί, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το αγωγικό ποσό, με αποτέλεσμα να ανατρέπεται η κοστολόγηση των υπηρεσιών, επηρεάζοντας όχι μόνο την προσθέτως παρεμβαίνουσα αλλά και τον διαφημιστικό κλάδο ευρύτερα. Με βάση αυτό το ιστορικό, ζητεί, επικαλούμενη έννομο συμφέρον, να γίνει δεκτή η υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση, προκειμένου να απορριφθεί η αγωγή καθώς και να καταδικαστεί η καθ' ης στα δικαστικά της έξοδα. Με τέτοιο ιστορικό και αιτήματα, η υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση είναι νόμιμη, ερειδόμενη στη διάταξη του άρθρου 80 ΚΠολΔ και πρέπει να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων του μάρτυρα της ενάγουσας, [], του μάρτυρα της εναγομένης,

και του μάρτυρα της προσθέτως παρεμβαίνουσας, [], που εξετάστηκαν και περιέχονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου και όλων των εγγράφων, που

προσκομίζουν μετ' επικλήσεως οι διάδικοι, από την από ΔΣΑ_ΕΒ_0011106_2021/29-12-2021 ένορκη βεβαίωση της την από ΔΣΑ_ΕΒ_0011105_2021/29-12-2021 ένορκη βεβαίωση του που προσκομίζει η εναγομένη και οι οποίες δόθηκαν στο πλαίσιο άλλης δίκης και συνεκτιμώνται για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 1186/2021, ΑΠ 276/2021, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), σε συνδυασμό με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, τα οποία λαμβάνονται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα συνιστά ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, των τραγουδιστών-ερμηνευτών και των μουσικών, ο οποίος συστάθηκε κατά τους όρους των άρθρων 54 και 55 του Ν. 2121/1993 από τα μέλη του, ήτοι α) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», β) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ» και γ) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», δυνάμει του από 28.9.2011 καταστατικού, η σύσταση και λειτουργία του οποίου εγκρίθηκε με την με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043/9-12-2011 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού (ΦΕΚ Β, 3245/30-12-2011) στον οποίο έχει ανατεθεί, σύμφωνα με το άρθρο 4 του προαναφερόμενου καταστατικού, με πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα, για όλο τον χρόνο της λειτουργίας του, η άσκηση όλων ανεξαιρέτως των εξουσιών και δικαιωμάτων των παραπάνω μελών του, οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, σε σχέση με την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, και ο οποίος λειτουργεί ήδη κατά τους όρους του άρθρου 5 παρ. 1 του Ν. 4481/2017. Οι εξουσίες της ενάγουσας περιλαμβάνουν, κατά τα διαλαμβανόμενα στο άρθρο 3 του ως άνω καταστατικού της, τη διαπραγμάτευση με τους χρήστες της ενιαίας και εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, την κατάρτιση συμβάσεων με

τους χρήστες ή αντιπροσωπευτικές ενώσεις αυτών σχετικά με το ύψος της εν λόγω αμοιβής, την προβολή των εν λόγω αξιώσεων εύλογης και ενιαίας αμοιβής δικαστικώς και εξωδίκως, την είσπραξη αυτής και τη διανομή της στα μέλη της, προς τούτο δε δύναται να προβεί σε κάθε εξώδικη και δικαστική ενέργεια, εγείροντας αγωγές και ασκώντας ένδικα μέσα, εξουσία που της παρέχεται και εκ του νόμου, κατά το άρθρο 49 παρ. 6 του Ν. 2121/1993 και ήδη κατά το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του Ν. 4481/2017, και καταλαμβάνει και αξιώσεις που είχαν γεννηθεί και πριν από τη σύστασή της, αρκεί να μην είχαν καταστεί επίδικες (άρθρο 49 παρ. 7 του Ν. 2121/1993 και ήδη άρθρο 5 παρ. 3 του Ν. 4481/2017). Τα μέλη της ενάγουσας, ήτοι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους διακριτικούς τίτλους «GRAMMO», «ΕΡΑΤΩ» και «ΑΠΟΛΛΩΝ» αποτελούν τους μόνους και αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς στην κατηγορία τους, ήτοι στην κατηγορία των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας και ήχου, των τραγουδιστών και των μουσικών αντίστοιχα), ενώ η ίδια η ενάγουσα συνιστά τον μοναδικό και αντιπροσωπευτικό οργανισμό της κατηγορίας των δικαιούχων, που εκείνη εκπροσωπεί. Συνεπεία των προαναφερόμενων, η ενάγουσα ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, που υπάγονται στη συλλογική διαχείριση των ανωτέρω οργανισμών, μελών της, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους, νομιμοποιείται δε κατ' αποκλειστικότητα να προβαίνει σε όλες τις αναγκαίες ενέργειες για τη δικαστική επιδίωξη του δικαιώματος εύλογης αμοιβής ιδίω ονόματι, για όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας της, συμπεριλαμβανομένης της άσκησης της παρούσας αγωγής, για το ίδιο, δε, χρονικό διάστημα οι διαχειριστικές αρμοδιότητες των μελών της έχουν ανασταλεί, εξαιρουμένων των εκκρεμών κατά τον χρόνο σύστασης της ενάγουσας δικών. Περαιτέρω, οι ανωτέρω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της ενάγουσας ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ανωτέρω δικαιούχων έχουν συνάψει, με αντίστοιχους, προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί παραγωγοί υλικών

φορέων ήχου, ερμηνευτές-τραγουδιστές, εκτελεστές-μουσικοί, και για την χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέρα, όμως, από τις προαναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι προαναφερόμενοι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης (μέλη της ενάγουσας ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης) νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις ανωτέρω ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου. Αποδείχθηκε, δε, ότι, λόγω αδυναμίας να προσδιορισθεί η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής αλλά και λόγω του ύψους των εξόδων, που θα απαιτούνταν για τον υπολογισμό και τον έλεγχο αυτής επί τη βάσει των εσόδων κάθε εκμετάλλευσης, οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της ενάγουσας προέβησαν το έτος 1998 στην κατάρτιση αμοιβολογίου, το οποίο γνωστοποιήθηκε στους ενδιαφερομένους κατά τον χρόνο της κατάρτισής του δια της δημοσίευσής του σε τρεις εφημερίδες. Το αμοιβολόγιο αυτό δημοσιεύθηκε εκ νέου το έτος 2012, με πρωτοβουλία του νεοσυσταθέντος τότε ενιαίου Οργανισμού και δη σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες, και εν συνεχεία τροποποιήθηκε με το αμοιβολόγιο που κατήρτισε η ενάγουσα (ενιαίος Οργανισμός) το έτος 2015, το οποίο δημοσιεύθηκε και αυτό νόμιμα σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες, καθώς και το έτος 2021. Σύμφωνα με το περιεχόμενο του τροποποιημένου ως άνω αμοιβολογίου, η, οφειλόμενη από τους χρήστες της κατηγορίας, στην οποία ανήκει η επιχείρηση της εναγομένης, ήτοι για τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, με εμβαδόν, μεσοσταθμικά, από 201-400 τμ., εύλογη αμοιβή ορίστηκε σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος 200 ευρώ. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι η εναγομένη διατηρεί 157 επιχειρήσεις ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ, με διακριτικό τίτλο σε όλη την επικράτεια, με υπολογιζόμενη, μεσοσταθμικά, επιφάνεια από 201 τμ. έως 400 τμ. Οι επιχειρήσεις αυτές εντάσσονται στην κατηγορία εκείνων, στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, αφού αποτελεί παράγοντα δημιουργίας ευχάριστου κλίματος και προσέλκυσης πελατείας στο κατάστημα και κατ' επέκταση, αύξησης των εσόδων τους. Στο πλαίσιο της επιχειρηματικής δραστηριότητας στις ανωτέρω επιχειρήσεις της εναγομένης, που αυτή εκμεταλλεύεται, σε καθημερινή βάση καθ'

όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας τους, εκτελείται δημόσια σε καθημερινή βάση ηχογραφημένη μουσική. Ειδικότερα, η ανωτέρω δημόσια εκτέλεση αποδεικνύεται τόσο από τον ενόρκως εξετασθέντα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού μάρτυρα της ενάγουσας, ο οποίος ανέφερε ότι σύμφωνα με τις ενδεικτικές καταγραφές που πραγματοποιήθηκαν από συνεργάτη (της ενάγουσας), ακούστηκαν συγκεκριμένα μουσικά έργα κατά τη διάρκεια επισκέψεων σε καταστήματα της εναγομένης, όσο και από το προσκομιζόμενο από 28-12-2021 έγγραφο περί καταγραφών αναφορικά με την εναγομένη, όπου γίνεται μνεία, επί λέξει ότι «...πραγματοποιήθηκε επίσκεψη από Ανδριτσόπουλο για καταγραφές 9/9/2020 στα παρακάτω καταστήματα:

λευκά ηχεία οροφής, έπαιζε Steam Roller/Miriam Mayer,

λευκά ηχεία οροφής, έπαιζε Love chord/Paco Angel,

λευκά ηχεία οροφής, έπαιζε Odissey (Extended

Mi...)/Bob Ray,

λευκά ηχεία οροφής, έπαιζε Te

Extrano/M Produciendo..». Το δε γεγονός της χρήσης μουσικής δεν αμφισβητείται από την εναγομένη. Πλην όμως, η τελευταία προβάλλει τον ισχυρισμό ότι η μουσική που εκτελείται δημόσια στα υποκαταστήματά της, είναι πρωτότυπη, αδημοσίευτη μουσική, παραχθείσα από χειριστές προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, εγγεγραμμένη νομίμως σε υλικούς φορείς χωρίς τη συμμετοχή δισκογραφικών επιχειρήσεων, ούτε και μουσικών ή τραγουδιστών σε κανένα στάδιο της εγγραφής, αποτελούμενη αποκλειστικά από οργανικά μουσικά έργα χωρίς στίχους και τραγούδι, προς τούτο, δε, έχει συνάψει συμφωνίες με παρόχους και δη, για τα έτη 2011-2013, με την εταιρεία In Store Melody ΕΠΕ 'Mad Melody', για τα έτη 2014-2016, με την εταιρεία iContact ΕΠΕ 'Mad in Media-Mad Melody', για τα έτη 2017-2019, με την ατομική επιχείρηση

και για το έτος 2020, με την ατομική επιχείρηση

και την προσθέτως παρεμβαίνουσα '

καταβάλλοντας την συμφωνηθείσα με αυτούς αμοιβή. Ο ανωτέρω ισχυρισμός είναι απορριπτέος ως νομικά αβάσιμος. Τούτο διότι, όπως αναπτύχθηκε και στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η ενάγουσα είναι ο μόνος ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που δικαιούται να εισπράττει το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 Ν.2121/1993, στην ελληνική επικράτεια, το οποίο γεννάται αμέσως από και δια της χρήσης των υλικών

φορέων ήχου και η αρμοδιότητά της αυτή καταλαμβάνει όλες τις κατηγορίες δικαιούχων που εκπροσωπεί και όλα τα έργα τους, ενώ έχει υπέρ της το τεκμήριο του άρθρου 55 παρ.2 Ν.2121/1993, που δεν ανατράπηκε, εν προκειμένω, από τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά μέσα της εναγομένης. Εξάλλου, το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του ίδιου νόμου, δηλαδή στην ενάγουσα. Από το προσκομιζόμενο, δε, αποδεικτικό υλικό, δεν αποδείχθηκε ότι οι ανωτέρω αναφερόμενες από την εναγομένη εταιρείες αποτελούν οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα αδειοδοτημένο από το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού. Αντιθέτως, όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο από 1-05-2020 ιδιωτικό συμφωνητικό, που συνήφθη μεταξύ της εναγομένης και της προσθέτως παρεμβαίνουσας, αναφορικά με την τελευταία, πρόκειται για εταιρεία παροχής υπηρεσιών με οριζόμενες υποχρεώσεις την καλή λειτουργία του συστήματος e-radio και την παροχή δημιουργικών υπηρεσιών και συνεπώς, δεν μπορεί αυτή να απαλλάξει τους χρήστες-πελάτες της από την καταβολή στην ενάγουσα των συγγενικών δικαιωμάτων ηχογραφημένης μουσικής. Επιπρόσθετα, και εάν ακόμη γίνει δεκτό ότι ενδεχομένως η εναγομένη κάνει χρήση μουσικής, που της παρέχουν οι ανωτέρω εταιρείες, τούτο δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι κάνει αποκλειστική χρήση αυτών και όχι των έργων που προστατεύονται από την ενάγουσα, (βλ. ΕφΑθ 2353/2024, ΜΠρΤριπ 134/2024, ΜΠρΒολ 337/2024, ΜΠρΑθ 8355/2022, ΜΠρΑθ 8356/2022, αδημ). Εξάλλου, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι τυχόν δικαίωμα της ενάγουσας για διεκδίκηση αμοιβής για τα ανωτέρω διαστήματα, ασκείται καταχρηστικά (281 ΑΚ) λόγω του ότι, αφενός η ενάγουσα αδράνησε να ασκήσει αγωγή διαμορφώνοντας έτσι την πεποίθηση περί μη υποχρέωσης καταβολής εύλογης αμοιβής για συγγενικά δικαιώματα μουσικής, και, αφετέρου, το αμοιβολόγιο που χρησιμοποιεί η ενάγουσα είναι υπερβολικό, ενώ ουδέποτε γνωστοποίησε τα κριτήρια προσδιορισμού της αμοιβής καθιστώντας έτσι την προσφυγή της στη Δικαιοσύνη καταχρηστική και κατά κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης της και των σχετικών διατάξεων περί προστασίας καταναλωτή τυγχάνει απορριπτέος. Ειδικότερα, αναφορικά με το πρώτο σκέλος του, ο εν λόγω ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί

ως μη νόμιμος, διότι τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν συγκροτούν το πραγματικό του ως άνω κανόνα δικαίου, διότι ουδόλως περιγράφουν μεταβολή της συμπεριφοράς της ενάγουσας. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικώς, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη δημιουργία μιας αξίωσης μέχρι την άσκησή της, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή, με επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο, μιας κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ιδιαίτερες συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο. Μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου, ακόμη και όταν δημιούργησε την εύλογη πεποίθηση στον υπόχρεο ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή ότι δεν πρόκειται να ασκηθεί, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική τη μεταγενέστερη άσκηση αυτού. Απαιτείται να συντρέχουν, προσθέτως, ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες, κυρίως, από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου και του υπόχρεου, ενόψει των οποίων και της αδράνειας του δικαιούχου, η επακολουθούσα άσκηση του δικαιώματος, τείνουσα στην ανατροπή της επί μακρόν διαμορφωθείσας κατάστασης, να εξέρχεται των υπό της ανωτέρω διατάξεως διαγραφομένων ορίων. Η αδράνεια του δικαιούχου, που δεν είναι απαραίτητο να προκαλεί αφόρητες ή δυσβάστακτες για τον υπόχρεο συνέπειες, αρκούσης της επελεύσεως δυσμενών απλώς για τα συμφέροντά του επιπτώσεων, πρέπει να υφίσταται επί μακρό χρονικό διάστημα, πλην έλασσον του διά την παραγραφή του δικαιώματος υπό του νόμου προβλεπομένου, από τότε που ο δικαιούχος μπορούσε να ασκήσει το δικαίωμά του (ΟΛΑΠ 8/2001, ΟΛΑΠ 17/1995, ΟΛΑΠ 62/1990). Στην προκειμένη περίπτωση, ωστόσο, ούτε ορισμένες ενέργειες της ενάγουσας παρατίθενται, από τις οποίες να προκύπτει η αδράνειά της να ικανοποιήσει το δικαίωμά της, ούτε μεταβολή στάσης περιγράφεται (βλ. και ΕφΑθ 3379/2024, προσκομιζόμενη). Ωσαύτως, αναφορικά με το δεύτερο σκέλος της εν λόγω ένστασης, αυτή κρίνεται απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών (άρθρο 56 παρ.2 ν.2121/1993), όπως στην υπό

κρίση περίπτωση, η εύλογη αμοιβή καθορίζεται από το αντίστοιχο αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο λαμβάνοντας υπ' όψιν του αντικειμενικά κριτήρια καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο και δίκαιο, για την συγκεκριμένη περίπτωση ύψος, μη δεσμευόμενο μάλιστα από το συντασσόμενο κάθε φορά κοινό αμοιβολόγιο (ΕφΑθ 2353/2024, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ με παραπομπές σε ΠΠρΘεσ 3953/2008, ΜΠρΘεσ 11989/2012), ενώ, το, έστω αληθές υποτιθέμενο, μονοπώλιο διαχείρισης και είσπραξης των ένδικων απαιτήσεων ανατίθεται στην ενάγουσα από τον ίδιο το νόμο και, επομένως, δεν μπορεί να γίνει λόγος για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης, τη στιγμή, που παρεμβάλλεται δικαστική κρίση (ΜΠΡοδοπ 186/2023, ΜΠΘεσ 670/2023 και ΜΠΝαυπλ 45/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, ως μόνη προϋπόθεση της γέννησης της αξίωσης για είσπραξη εύλογης αμοιβής κατά το άρθρο 49 παρ.1 ν.2121/1993 είναι να λάβει χώρα η χρήση που προβλέπει ο νόμος, ήτοι ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή παρουσίαση στο κοινό, χωρίς να απαιτείται όχληση προς τούτο, εξώδικη ή δικαστική (ΕφΑθ 2353/2024, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Προσέτι, ως μη νόμιμος πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός της εναγομένης περί του ότι η αξίωση της ενάγουσας για τα έτη πέραν της πενταετίας από την κατάθεση της αγωγής έχει υποπέσει σε παραγραφή, δεδομένου ότι οι ανωτέρω δικαιούχοι, τους οποίους αντιπροσωπεύει η ενάγουσα έχουν ενοχικό δικαίωμα για καταβολή αμοιβής έναντι τρίτων που αναπαράγουν δημόσια τα έργα τους, το οποίο υπόκειται στη συνήθη παραγραφή του άρθρου 249 ΑΚ (ΕφΘεσ 1810/2012, ΜΠΝαυπλ 45/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ο δε επικουρικά προβαλλόμενος ισχυρισμός της εναγομένης περί εξόφλησης για το επίδικο έτος 2014, δια καταβολής στην εμπορική αντιπρόσωπο και εισπράκτορα της ενάγουσας, ήτοι στην εταιρεία InStore Melody ΕΠΕ, ο οποίος επιχειρείται να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 262 ΚΠολΔ και 416 ΑΚ, είναι απορριπτέος ως αόριστος, διότι δεν αναφέρεται το συνολικό ποσό που καταβλήθηκε ή τα επί μέρους κονδύλια που το απαρτίζουν καθώς και ο χρόνος καταβολής (ΑΠ 555/2008, ΑΠ 894/2007, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Α. Γεωργιάδης, ΣΕΑΚ, άρθρο 416 ΑΚ). Με βάση τα ανωτέρω, η εναγομένη για έκαστη των 157 επιχειρήσεων, τις οποίες εκμεταλλεύεται και οι οποίες αναφέρονται αναλυτικά στο εισαγωγικό μέρος της παρούσας, εμπίπτει στην κατηγορία των επιχειρήσεων, στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, και, ως εκ τούτου, για τη μουσική που αναμεταδόθηκε και παρουσιάστηκε σε αυτήν στο κοινό από υλικούς φορείς, κατά τα έτη από το 2011 έως και το 2020, οφείλεται, σύμφωνα με το ως άνω αμοιβολόγιο που δημοσίευσε

η ενάγουσα, λαμβάνοντας υπόψη μεσοσταθμικά το εμβαδό έκαστου καταστήματος, το ποσό των 200 ευρώ για έκαστο των ετών 2011 έως και 2020, ήτοι το συνολικό ποσό των $(157 \times 200 \times 10 \text{ έτη}) = 314.000$ ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 24%. Επισημαίνεται, δε, ότι, στον καθορισμό δε της εν λόγω αμοιβής και στην εξόφλησή της, αρνείται να συμπράξει η εναγομένη, παρά τις επανειλημμένες ενημερώσεις της ενάγουσας προς αυτήν. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, να γίνει δεκτή και ως ουσία βάσιμη, να καθοριστεί στο προαναφερόμενο ποσό η εύλογη αμοιβή που οφείλει η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα για την ένδικη αιτία, καθώς και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει σε αυτήν την εν λόγω αμοιβή, ανερχόμενη για έκαστη των 157 επιχειρήσεων της εναγομένης, για το χρονικό διάστημα των ετών 2011 έως και 2020, στο ποσό των 2.000 ευρώ, ήτοι στο συνολικό ποσό των 314.000 ευρώ, τα ανωτέρω, δε, ποσά νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής. Ακολούθως, μετά την παραδοχή της ουσιαστικής βασιμότητας της υπό κρίση αγωγής πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση ως ουσιαστικά αβάσιμη. Περαιτέρω, το αίτημα της αγωγής περί προσωρινής εκτελεστότητας της απόφασης πρέπει ν' απορριφθεί κατ' ουσίαν, διότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν θα προκαλέσει σημαντική ζημία στην ενάγουσα. Τέλος, η δικαστική δαπάνη των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθεί, λόγω της ιδιαίτερης πλοκής των νομικών ζητημάτων που αντιμετωπίστηκαν και της δυσχέρειας στην ερμηνεία των νομικών κανόνων που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων την αγωγή (ΓΑΚ 126711/ΕΑΚ 224/2023) και την πρόσθετη παρέμβαση (ΓΑΚ 5866/14/2024).

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ότι κρίθηκε απορριπτέο.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την πρόσθετη παρέμβαση.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη για την εκ μέρους της δημόσια παρουσίαση

έργων των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων-μελών της ενάγουσας στην επιχείρησή της, και δη στα καταστήματα αυτής, κατά το χρονικό διάστημα από το έτος 2011 έως και το έτος 2020 στο ποσό των ευρώ τριακοσίων δεκατεσσάρων χιλιάδων (314.000 €), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24%.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα, το συνολικό ποσό των ευρώ τριακοσίων δεκατεσσάρων χιλιάδων (314.000 €), με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, στις **24 ΟΚΤ. 2025**, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ